

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év december hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év április hó 25. napján kelt 31.B.1681/2016/163. számú ítéletét I.r., II.r. és helyesen III.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy

a vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltást **mellékbüntetésként** tekinti kiszabottnak.

I.r. vádlott helyesen 2013. február 4. napjától 2013. február **5.** napjáig őrizetben volt, az előzetes letartóztatás kezdő napja 2013. február **6.** Jelenleg más ügyben bűnügyi felügyelet alatt áll, állandó bejelentett lakóhelyét, tartózkodási helyét, személyi azonosító okmányának számát pontosítja, magyar állampolgár,

II.r. vádlott állandó bejelentett lakóhely közterületének új megnevezését, tartózkodási helyét, személyazonosító okmányának számát pontosítja, magyar állampolgár,

III.r. vádlott helyesen 2013. május 29. napjától 2013. május **30.** napjáig őrizetben, 2013. **június 1.** napjától 2013. november **21.** napjáig előzetes letartóztatásban volt. Személyazonosító okmányának számát pontosítja, magyar állampolgár.

Magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítottnak tekinti.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 553.283,- (ötszázötvenháromezer-kétszáznyolcvanhárom) forint, melyből II.r. vádlott 194.644,- (százkilencvennégyezer-hatszáznegyvennégy), III.r. vádlott további 10.580 (tízezer-ötszáznyolcvan) forintot köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék 31.B.1681/2016/163. számú ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntetében és az 1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdést b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett zsarolás büntetében, II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett zsarolás büntetében, III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő garázdaság büntetében mint társtettet és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében, V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 367. § (1) bekezdésébe ütköző zsarolás büntetében mint bűnsegédet. Ezért I. rendű vádlottat a garázdaság büntetében mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 4 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy legkorábban a

szabadságvesztés négyötöd részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. II.r vádlottat mint többszörös visszaesőt 3 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy legkorábban a büntetés négyötöd részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. III.r. vádlottat halmazati büntetésül 6 hónap szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani. A kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. V.r. vádlottat 1 év 8 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést utólagos végrehajtása esetén börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett arról is, hogy végrehajtás esetén legkorábban szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon után bocsátható feltételes szabadságra.

I. rendű vádlottat az ellene az 1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő tártstettesként elkövetett testi sértés büntette és 1 rb. az 1978. évi IV. tv. 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő tártstettesként elkövetett zsarolás büntette miatt emelt vád alól felmentette, III.r. vádlottat az ellene a Btk. 367. § (1) bekezdésébe ütköző zsarolás büntette, a Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő tártstettesként elkövetett önbíráskodás büntette és a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző tártstettesként elkövetett emberrablás büntette miatt emelt vád alól felmentette, IV.r. vádlottat az ellene a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző a tártstettesként elkövetett emberrablás büntette és a Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő tártstettesként elkövetett önbíráskodás miatt emelt vád alól felmentette, VI. r. vádlottat az ellene az 1978. évi IV. tv. 323. § (1) bekezdésébe ütköző zsarolás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről, tájékoztatta IV.r. vádlottat az előzetes fogvatartásért járó kártalanítási igény előterjesztésének a feltételeiről.

Az elsőfokú bíróság ítélete V.r. vádlott esetében 2018. április 25. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Az ítélet ellen az ügyész I. rendű vádlott terhére részfelmentés miatt valamennyi vádpontban a bűnösségének kimondása és a kiszabott büntetés súlyosítása, II.r. vádlott terhére kiszabott büntetés súlyosítása, III.r. vádlott terhére valamennyi tényállási pontban bűnösségének kimondása és büntetés súlyosítása, IV.r. és VI.r. vádlott terhére a felmentése miatt, a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekményben bűnösnek kimondása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. I. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, II.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.694/2017/3-1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést I. rendű, III.r., IV.r., és VI.r. vádlott vonatkozásában a tényállás III-V. pontjában a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban visszavonta, így az elsőfokú bíróság ítélete IV.r. és VI.r. vádlott vonatkozásában 2018. június 11. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta I. rendű vádlott bűnösségének kimondását az I. tényállás vonatkozásában és a büntetés súlyosítását, II.r. vádlott és III.r. vádlott büntetésének súlyosítását. Fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy a tényállás I. pontja tekintetében az ítélet a Be. 351. § (2) d) pontja alapján megalapozatlan, ugyanis a törvényszék figyelmen kívül

hagyta azt, hogy I.r. vádlott intett a három ismeretlenül maradt férfinek, hogy tűnjenek el, aztán a két vádlott is beszállt a gépkocsiba és elment. Így egyértelmű, hogy a három ismeretlen személy és I.r. vádlott jól ismerték egymást, és e vádlott utasításai alapján jártak el, amikor sértett2-t bántalmazták.

Hivatkozott arra az ügyészség, hogy ezen felül az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása részletes, így a tényállás megváltoztatására a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség. A rögzített tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a bűncselekményt helyesen minősítette I. rendű és II.r. vádlott tekintetében. Egyetértett azzal, hogy az elkövetéskor hatályos törvény az I-II.r. vádlottra kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz. A büntetéskiszabási körülmények értékelése során tett megállapítások kiegészítésre szorulnak az ügyészi álláspont szerint, ugyanis I. rendű vádlott és II.r. vádlott terhére is értékelni kell a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést, valamint a többszörös halmazatot, a III.r. vádlott esetében pedig enyhítő körülményként értékelendő a vádlott büntetlen előélete. Mindhárom vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása indokolt a mellékbüntetés ehhez történő igazításával.

I.r., vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, míg II.r. vádlott és védője indokolás nélkül jelentett be az ítélet ellen fellebbezést.

I.r. és III.r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában előadta, hogy az I. tényállási pont tekintetében I.r. vádlott vonatkozásában a Főügyészség fellebbezésének indokolása nem tartalmaz a törvényszékhez képest eltérő álláspontot, így a felmentés továbbra is megalapozott, míg a tényállás II. pontja tekintetében fenntartotta az elsőfokún kifejteteket, és hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytelen következtetésre jutott, sértett3 szavahihetőségével kapcsolatban aggályok merültek fel, így az ő vallomására nem lehetett volna tényállást alapítani. I.r. vádlott és sértett3 folyamatos üzleti kapcsolatban álltak egymással, ami álláspontja szerint eleve észszerűtlenné teszi a zsarolást arra is tekintettel, hogy I.r. vádlott is fizetett sértett3-nak. Az enyhítést célzó fellebbezés kapcsán utalt a jelentős időmúlásra, illetve arra, hogy a vádlott kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik.

III.r. vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, büntetlen előéletüként, egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, hat hónapig volt előzetes letartóztatásban, mely büntetlen előéletére tekintettel önmagában elegendő ahhoz, hogy visszatartsa őt bűncselekmények elkövetésétől, így a III.r. vádlott vonatkozásában az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott felszólalásában előadta, hogy megkérte V.r. vádlottat, hogy keltse azt a látszatot a sértett felé, mintha börtönben lenne, hátha így megsajnálja, és megadja a korábbi gépkocsivásárlásból fennálló tartozását, de erről öccsét, II.r. vádlottat egyáltalán nem tájékoztatta. A terhére rótt zsarolást nem követte el, a sértettel a kapcsolata baráti volt, azonban lehet, hogy nem ilyen formában kellett volna érvényt szerezni a szerinte jogos követelésének.

II.r. vádlott előadta, hogy a bűncselekményt nem követte el, a testvére autóeladásának esett az áldozatául.

III.r. vádlott érdemben nem szólalt fel.

I.r. és III.r. vádlott védője I.r. vádlott tekintetében fellebbezését módosított tartalommal tartotta fent. Előadta, hogy sértett3 szavahihetőségéhez az eljárásban kétség fér, azonban még így is több tekintetben alátámasztotta az I.r. vádlott védekezését. Az I.r. vádlott jogos követelésének kívánt érvényt szerezni, így amennyiben ennek nem megengedett eszközét választotta, akkor is csak

önbíráskodás lenne a terhére megállapítható. A sértett által bemutatott SMS közel sem tartalmaz olyan mértékű fenyegetést, amelyről sértett³ egyénként beszámolt. A sértett a tárgyaláson kérdés nélkül nyilatkozott úgy, hogy nem haragszik a vádlottakra, és nem kéri a megbüntetésüket. Így indítványozta, hogy a bíróság ne adjon helyt az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezésének, másodlagosan pedig enyhítse védence büntetését arra figyelemmel, hogy egy kiskorú, és két továbbtanuló nagykorú gyermek tartásáról gondoskodik, illetve az elsőfokú bíróság által is kifejtetten igen jelentős, a vádlottaknak fel nem róható időmúlás következett be a cselekmény elkövetése óta.

III.r. vádlott esetében hivatkozott arra, hogy a vádlott büntetlen előéletű kiskorú gyermekét egyedül neveli, így az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

II.r. vádlott védője indítványozta tárgyalás tartását, és I.r. vádlott kihallgatását. Az ügy érdemében előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592.§ (2) bekezdésének a./, b./, c./ és d./ pontjában írt megalapozatlansági okokban szenved, az elsőfokú bíróság olyan tényre alapította a tényállást, mely hibás, így az elsőfokú bíróság által erre felépített logikai láncolat eredménye is hibás. Nem tisztázott, hogy II.r. vádlott mikor szerzett arról tudomást, hogy I.r. vádlott a sértettől pénzt akart szerzeni. Az elsőfokú bíróság nem szerezte be a vádlotti és a sértetti mobiltelefonok cellainformációit, melyből pedig tisztázható lett volna, hogy hol tartózkodtak az állítólagos Béke téri találkozó idején. Megállapítható ugyanis, hogy a találkozó estéjén a sértett és II.r. vádlott 5, illetve 6 alkalommal hívta egymást telefonon, ami nyilván életszerűtlenné teszi azt, hogy találkoztak aznap este. A sértett a Nemzeti Nyomozóirodánál tett feljelentést 17 óra 40 perckor, ami azért vet fel aggályokat, mert a Nemzeti Nyomozóiroda ügyeleti feladatot nem lát el, így csak akkor tehetett ott a sértett feljelentést, ha van rendőr ismerőse. A titkos adatszerzés érintette a II.r. vádlott telefonját is, de azt nem tették nyílttá, így arra lehet következtetni, hogy nem merült fel olyan körülmény, amely bűncselekmény elkövetését alapozná meg. A sértett ellentmondásos vallomást tett II.r. vádlott cselekvősege vonatkozásában, a tárgyaláson már azt nyilatkozta, hogy az tanú² volt fenyegető, de a bíróság mégis kellő indok hiányában a nyomozati vallomását fogadta el. A fentiek alapján a II.r. vádlott felmentésére tett indítványt.

Az ellentétes irányú fellebbezések nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla II.r. vádlott védőjének a tárgyalás tartása iránti indítványát elutasított az alábbiak szerint: I.r. vádlott a nyomozás során vallomást tett, a tárgyaláson bár a vallomástételt megtagadta, de észrevételeket tett, a nyilvános ülésen előadott, fent idézett nyilatkozata pedig a rendelkezésre álló bizonyítékok fényében nem tartalmazott olyan körülményt, amely az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát kétségessé tenné.

Így a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be.590.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. A Be.590.§ (2) bekezdése alapján vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonta, így ennek alapján az alábbi pontosítással megalapozott tényállást állapított meg.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlottak előzményi elítéléseire vonatkozó megállapításait a következők szerint egészíti ki és pontosítja:

I.r. vádlottat

a Sátoraljaújhelyi Városi Bíróság B.449/2000/39. számú ítéletével 30.000 Ft. pénzmellékbüntetésre is ítélte,

a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.B.1875/2002/3. számú ítéletével 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte,

a Miskolci Városi Bíróság 9.B.34/2004/12. számú ítéletével 1 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, és 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra is ítélte,

a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 8.B.XIX.687/2004/80. számú ítéletével 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte.

II.r. vádlottat

a Fehérgyarmati Városi Bíróság B.286/1998/26. számú ítéletével 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte,

a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.B.362/2002/12. számú ítéletével 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte,

a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 6.B.XV.1001/2005/5. számú ítéletével 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte,

a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.VII.21.073/2004/58. számú ítéletével 5 év közügyektől eltiltásra is ítélte,

a Pesti Központi Kerületi Bíróság hivatkozott összbüntetési ítéletének száma 17.B.25824/2007/2., mely a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 22.Beüf.5233/2008/2. számú határozata folytán emelkedett jogerőre.

A fenti módon pontosított tényállás a Be.593. § (3) bekezdése alapján a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a tényállás I. pontja vonatkozásában helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a sértett² sérelmére elkövetett testi sértés elkövetésében I.r. vádlott akár tettesként akár részesként részt vett, másfelől viszont aggálytalanul megállapítható I.r. és III.r. vádlottak bűnössége a garázdaság büntette elkövetésében. Sértett⁴ és sértett² tanúk arról egybehangzóan számoltak be, hogy a benzinkúton kialakult konfliktusnál mind I.r. vádlott mind III.r. vádlott jelen volt, és mindketten bántalmazták sértett⁴-et, majd pedig III.r. vádlott bántalmazta sértett²-t, melybe bekapcsolódott egy ismeretlenül maradt személy. Alappal nem fogadta el az elsőfokú bíróság sértett² ügyvéd által ellenjegyzett okiratba foglalt nyilatkozatát arról, hogy I.r. vádlott nem volt jelen, hanem csak a III.r. vádlott derekára tetovált névírásból következtetett arra, hogy az I.r. is jelen lehetett. Egyrészt helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság ezen nyilatkozat értékelésekor, hogy a felismerésre bemutatáson sértett²

felismerte az I.r. vádlottat, ami csak úgy lehetséges, ha jelen is volt, hiszen nem az arcképe, csupán a neve volt III.r. vádlott derekára tetoválva. Másfelől ugyancsak egyetértett a Fővárosi Ítélőtábla azzal, hogy ügyvéd - aki a tanú nyilatkozatát okiratba foglalta - a vádlottak érdekkörében is eljár, és a nyilatkozatot az ügyvéd ugyanazon a napon készítette, amelyen tanú1 ugyanennél az ügyvédnél úgy nyilatkozott, hogy a III.r. vádlottal szemben indított keresettől eláll.

Ehhez képest sértett2 feljelentésében határozottan állította, hogy I.r. vádlott jelen volt, sértett4-et bántalmazta, utóbb az I.r. vádlottat felismerte. Ezzel egybehangzó sértett4-nek az a vallomása, mely szerint III.r. vádlott élettársa, barátja volt jelen, akit a felismerésre bemutatáson I.r. vádlottban azonosított.

Sértett2 sérelmére elkövetett testi sértés vonatkozásában nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal az ügyészi érveléssel, hogy I.r. vádlott elkövetői minőségére lenne következtetés vonható abból, hogy a sértett III.r. vádlott és ismeretlen személy általi bántalmazását követően int a három ismeretlennek, akik erre távoznak. Maga a sértett a feljelentésében sem állította, hogy az I.r. vádlott bántalmazta, ezt csupán sértett4 mondta, azonban az ő terhelő vallomását alátámasztó egyéb bizonyíték nem áll rendelkezésre. Az, hogy I.r. vádlott látja sértett2 bántalmazását, az adott körülmények között még pszichikai bűnsegélyként sem értékelendő, hiszen ebből semmi olyan következtetés nem vonható, hogy III.r. vádlott vagy az ismeretlen személy magatartására szándékerősítőileg hatna, éppen ellenkezőleg, az intésére távoznak az ismeretlen személyek, köztük az egyik bántalmazó is, arra pedig, hogy felbujtóként vett volna részt, ugyancsak nincs adat, figyelembe véve azt a tényt is, hogy a konfliktushelyzet alapja III.r. vádlott tulajdonában álló ingatlan értékesítésével volt kapcsolatban. Kétségtelen tény, hogy sértett2 és sértett4 vallomásában voltak fel nem oldható ellentmondások, azonban ezeket semmiképp sem lehet a vádlott terhére értékelni. Így a testi sértés büntette tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. vádlott felmentésének van helye.

A tényállás II. pontja esetében az elsőfokú bíróság megalapozottan alapította a tényállást sértett3 vallomására, mely kisebb - főleg az időmúlásnak betudható eltéréssel - az eljárás egésze alatt következetes. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a sértett a feljelentésében, és későbbi tanúvallomásában is határozottan állítja, hogy a tanú2 gumiabroncs értékesítés kapcsán tartozik neki, melynek érvényesítése érdekében vonta be I.r. vádlottat. I.r. vádlott védekezik csupán azzal, hogy jogos vagyoni érdeke - a korábban az általa értékesített gépkocsi vételárából fennmaradó rész - érvényesítése érdekében lépett fel erősebben a sértettel szemben. A sértett maga sem tagadta erre irányuló kérdésre, hogy volt köztük ilyen ügylet, de állította, hogy a vételárát teljes egészében kiegyenlítette. A sértett szavahihetőségét erősíti, hogy hivatkozik arra, hogy őt tanú3 megkereste, hogy azt fogja vallani, hogy a sértett tartozik 600.000 Ft.-tal I.r. vádlottnak, mely a BMW értékesítéséből maradt, és igyekezett rávenni sértett3-at is arra, hogy ezt vallja. Ugyancsak beszámolt arról a sértett, hogy III.r. vádlott is több alkalommal igyekezett rávenni feljelentésének visszavonására, és vallomásának a módosítására. Ezzel kapcsolatban mind tanú3 mind III.r. vádlott bűnösségét a Pesti Központi Kerületi Bíróság megállapította az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 21.B.12.843/2015/28. számú ítéletében. Azt, hogy a tanú2 I.r. vádlottat terhelő vallomása visszavonása érdekében követeltek pénzt a sértettől, alátámasztják az elsőfokú bíróság által elemzett hívásforgalmi adatok, melyekből látszik, hogy az egyébként a sértettet folyamatosan telefonon kereső I.r. vádlott arra az időre, amíg állítása szerint előállítás alatt van, nem hívja a sértettet, alátámasztandó, hogy akadályoztatva van. Ugyancsak a híváslisták elsőfokú bíróság általi elemzése erősíti azt a sértetti hivatkozást, hogy II.r. vádlottal és tanú2-vel is találkozott. Így az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra, hogy az I. és II.r. vádlott által előterjesztett követelés alapja nem jogos igény. A titkos adatszerzés nyíltá tett anyaga, és a sértett által bemutatott, telefonjára érkezett szöveges üzenet alátámasztja azt a sértetti vallomást, amely a fenyegetések mibenlétére,

stílusára, hangnemére utal, így abból nyomon követhető, hogy I.r. vádlott azzal fenyegeti meg a sértettet, hogy a műhelyéből gumiabroncsokat és szerszámokat hoz el, illetve ugyancsak veréssel is több alkalommal megfenyegeti. A sértett egyébként már a feljelentésében is hasonló tartalmú fenyegetésről számol be, melyet az utóbb végzett adatszerzés is ily módon alátámaszt.

Azt, hogy a félelem valóban kialakult a sértettben, nemcsak a feljelentés ténye támasztja alá, hanem az is, hogy - ahogy arról a 4. számú tanú beszámol - arra kérte munkatársait, hogy zárják a műhely kapuját, melyre korábban nem volt példa.

II.r. vádlott cselekvősege kapcsán a sértett a nyomozás során következes vallomást tesz arra vonatkozóan, hogy amikor I.r. vádlott a vádlottak állítása szerint őrizetben volt, II.r. vádlott a Béke téri találkozón azzal fenyegette, hogy nem áll meg a lábán, nem fog tudni dolgozni, és tönkre fogják tenni, ha I.r. vádlott miatta kerül börtönbe. Ezen találkozó alkalmával ugyanis több alkalommal felhívták a tanú2-t, aki két millió forintot kért a feljelentés visszavonásáért, melynek megszerzését a sértettnek kellett volna megoldania. A tárgyaláson kérdés nélkül erre nem tért ki, de nyomozati vallomását - annak ismertetése után - fenntartotta e körben is, vallomásának eltérését a jelentős időmúlással igazolta. A II.r. védő hivatkozására tekintettel jegyzi meg a másodfokú bíróság., hogy a sértett a tárgyaláson nem vonta vissza korábbi, II.r. vádlottat terhelő vallomását, hanem épp ellenkezőleg, azt fenntartotta, az pedig elfogadható indok, hogy több év távlatából nem emlékszik pontosan. A korábban hivatkozottak szerint a sértett II.r. vádlottat terhelő vallomását a hívásforgalmi adatokkal is alá lehet támasztani, az, hogy a találkozót megelőzően több alkalommal beszélnek egymással éppen a találkozó egyeztetésére utal. A cellainformációk beszerezése több évvel a bűncselekmény elkövetése után már nem vezethetett volna eredményre.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság a II.r. vádlott védője által hivatkozott megalapozatlansági okok fennállását nem állapította meg.

A követelés jogalapja - jogos vagy jogosnak vélt igény, illetve teljesen jogtalan igény - különös figyelemmel I.r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatára is a bűncselekmény elhatárolása kapcsán bír jelentőséggel, ugyanis esetleges jogos vagy annak vélt vagyoni igény érvényesítése esetén is vitán felül bűncselekmény valósul meg ahogy arra az I.r. vádlott védője is perbeszédében hivatkozott. Mind I.r., mind II.r. vádlott ugyanis súlyos joghátrányt helyezett kilátásba arra az esetre, ha a sértett a követelést nem teljesíti, és ez alkalmas volt arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsen, ezen felül pedig az élet és testi épség elleni fenyegetés is megvalósult mindkét vádlott részéről. Az I.r. vádlott védőjének hivatkozása kapcsán jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a titkos adatszerzés nyílttá tett, elsőfokú bíróság által is ismertetett anyaga tartalmazza azon I.r. vádlott részéről elhangzott fenyegetéseket, és azt a szóhasználatot, amit a sértett a feljelentésében és a vallomásaiban is előadott.

Az elsőfokú bíróság azonban a fentebb részletesen kifejtettek szerint okkal állapította azt meg, hogy a fenyegetések célja olyan követelés teljesítése volt, amelyről az elkövetők maguk is tudták, hogy az jogtalan.

Ugyancsak helyes az az elsőbírői álláspont, hogy a zsarolás befejezett, ugyanis sértett 100.000 Ft.-ot átadott I.r. vádlottnak. E körben az I.r. vádlott ellentétes vallomást tett, mondván megsajnálta a nevelőapját elvesztő sértettet, és nem fogadta el a pénzt. A sértett a nyomozás során határozottan állította, hogy 100.000 Ft.-ot átadott, azt az I.r. vádlott elfogadta, a tárgyaláson ezzel ellentétes, látszólag az I.r. vádlott védekezését alátámasztó vallomást tett, azonban a nyomozati vallomásának elé tárása után a korábbi vallomását tartotta fent. Ezt az az ismertetett SMS is alátámasztja, mely szerint a korábban követelt 700.000 Ft. helyett már csak azért 600.000 Ft. a követelés, mert abból a

sértett már 100.000 Ft.-ot kifizetett.

Így az elsőfokú bíróság a helyes tényállásból megalapozottan következtetett a vádlottak bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes. Egyetértett azzal is a Fővárosi Ítélőtábla, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége miatt I.r. vádlott és II.r. vádlott esetében nem jelent enyhébb elbírálást a jelenleg hatályos Büntető Törvénykönyv, így a cselekményét a főszabály szerint alkalmazandó, elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény alapján kellett elbírálni, míg III.r. vádlott esetében ugyancsak a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai miatt az elbíráláskor hatályos Büntető Törvénykönyv az irányadó.

Az elsőfokú bíróság feltárta és értékelte a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, ezt a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy I.r. és II.r. vádlottak esetében súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követték el, III.r. vádlott esetében pedig enyhítő körülmény a büntetlen előélete.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra, hogy a büntetési célok valamennyi vádlott esetében szabadságvesztéssel érhetőek el, melynek tartamának megállítása során figyelemmel volt az igen jelentős időmúlásra. Kétségtelen tény, hogy az I.r. és II.r. vádlottak terhére rótt bűncselekmény jelentős tárgyi súlyú, a vádlottak előélete pedig kedvezőtlen, azonban ahogy azt az elsőfokú bíróság is indokolta, a több, mint öt éves - vádlottaknak fel nem róható - időmúlásra tekintettel a másodfokú bíróság sem látott alapot a szabadságvesztés tartamának jelentős súlyosítására egyik vádlott esetében sem. Enyhítésre pedig éppen a bűncselekmény tárgyi súlya, az I. és II.r. vádlott előélete miatt nem volt alap. A jelen ügyben elbírált bűncselekmény vonatkozásában I.r. vádlott cselekvősege jelentősebb, azonban II.r. vádlott előélete terheltebb, ezért a velük szemben kiszabott szabadságvesztések megfelelnek a belső arányosság követelményének is.

A másodfokú bíróság az I.r. és II.r. vádlott esetében az 1978. évi IV. tv. 38.§ (2) bekezdésének a./ pontja, míg III.r. vádlott esetében a Btk. 33.§ (2) bekezdése alapján tekintette a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként kiszabottnak.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének felmentő rendelkezése I.r. vádlott esetében törvényes a fentebb kifejtettek alapján, azonban az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel annak jogalapja a Be. 566.§ (1) bekezdésének c./ pontja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, a másodfokú bíróság az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra figyelemmel pontosítja, hogy a lefoglalás megszüntetése a Be. 320.§ (1) bekezdésének a./ pontján, a kiadása pedig a Be. 321.§ (1) bekezdésén alapul.

Sértett³ magánfél nyomozás során bejelentett polgári jogi igényének összegét nem jelölte meg pontosan, azt az elsőfokú bíróság sem tisztázta, de a polgári jogi igényt nem ítélte meg, így ezt a Be. 560.§ (1) bekezdésének n./ pontja alapján egyéb törvényes útra utasítotttnak tekinti a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett a bűnügyi költség meghatározása során, ugyanis ahhoz nem számította hozzá a költségjegyzékbe be nem vezetett, de felmerült költségeket, így az igazságügyi szakértői díjakat. Ennek alapján megállapította a másodfokú bíróság a vádlottakat terhelő bűnügyi költség helyes összegét azzal, hogy a radiológus szakértői díjat a III.r. vádlott köteles viselni, hiszen annak felmerülése a tényállás I. pontja vonatkozásában a bűnösségének

megállapításával összefüggésben merült fel, míg az állam viseli a hangtechnikus szakértővel felmerült díjat, hiszen az érintett tényállási pontban a vádlottak felmentésére került sor. A vádlottakat terhelő büntügyi költség viselése a Be. 574.§ (1) bekezdésén, míg az állam általi viselése a Be. 575.§ (1) bekezdésén alapul.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 605.§ (1) és (4) bekezdése alapján helybenhagyta. A Be. 184.§ (2) bekezdésének d./ és e./ pontja és a Be. 451.§ (3) bekezdése alapján feltüntette a vádlottak állampolgárságát és személyazonosító igazolványának a számát, pontosította a lakó- és tartózkodási helyüket, illetve feltüntette a III.r. vádlott megváltozott nevét.

Budapest, 2018. év december hó 4. napján

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória sk.

előadó bíró

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.1681/2016/163. számú ítélete a Fővárosi Ítéletőrtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.150/2018/27. számú végzésével történt helybenhagyás folytán 2018. december 4. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes

tisztviselő